

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 1To/34/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1414010378
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Zelenayová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2016:1414010378.1

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivety Zelenayovej a sudcov JUDr. Magdalény Blažovej a JUDr. Richarda Molnára, v trestnej veci obžalovaného T.. U. L., pre prečin poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák., o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 3T/148/2014 z 24. 03.2015, na verejnom zasadnutí konanom dňa 4. mája 2016, takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. a/, písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec sa vracia súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom znovu prejednal a rozhodol.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 3T/148/2014 z 24.03.2015 bol obžalovaný T.. U. L. uznaný za vinného z prečinu poškodzovania cudzej veci podľa § 245 ods. 1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

ako účastník cestnej premávky a vodič OMV zn. VW R., EČ: DK XXXAU počas jazdy v Bratislave, na Botanickej ul. ceste smerom z centra mesta do Karlovej Vsi dňa 17.05.2012 v čase okolo 18. h trúbil na motorové vozidlo zn. VW L. EČ BL XXXBA idúce pred ním, ktoré viedla poškodená J. Z. a ktorá následne príbrzdením znížila rýchlosť jazdy a potom, čo ju T.. U. L. motorovým vozidlom prebehol a zablokoval, čím jej znemožnil ďalšiu jazdu, v dôsledku čoho ostala stáť, vystúpil z vozidla, rozčuľoval sa a päšťou udril do pravej časti čelného skla vozidla poškodenej, ktoré prasklo, čím poškodenej Dominike Z. spôsobil škodu vo výške 279,-€,

Za to bol odsúdený podľa § 245 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, § 37 písm. f/, § 38 ods. 2, § 56 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona na peňažný trest vo výmere 500,- (päťsto) eur.

Podľa § 57 ods. 3 Trestného zákona súd mu pre prípad, že by bol výkon uloženého peňažného trestu úmyselne zmarený, uložil náhradný trest odňatia slobody v trvaní 1 (jeden) mesiac.

Podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného k náhrade škody poškodenej J. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom X., G., zastúpenej advokátom JUDr. Richardom Biročákom, advokátska kancelária Bratislava, Wilsonova č.5, vo výške 279,-€.

Proti tomuto rozsudku, hneď po jeho vyhlásení, teda v zákonnej pätnásťdňovej lehote od jeho oznámenia, podľa § 309 ods. 1 Tr. por., ako osoba oprávnená na podanie odvolania podľa § 307 ods. 1 písm. b/ Tr. por., podal odvolanie obžalovaný T.. U. L. a to do viny a do konania.

V písomnom odôvodnení odvolania, prostredníctvom obhajcu uviedol, že po bližšom oboznámení sa s obsahom odôvodnenia rozsudku nemôže inak, ako nesúhlasiť s odôvodnením a právnym posúdením

veci ako celku. Napriek mimoriadne zarážajúcim vyjadreniam sudcu, vo vzťahu k jeho osobe, ktorý je bezúhonnou osobou a povelaním advokát, ktoré majú podľa jeho názoru doslova inkvizičný charakter, bude svoje odvolanie vecne formulovať. S poukazom, že na rozhodnutie o vine a treste je nevyhnutné objasniť skutkový stav spôsobom, aby neexistovali žiadne dôvodné pochybnosti, zo strany súdu nebolo doposiaľ preukázané, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné konanie je trestným činom a najmä nebolo relevantným spôsobom preukázané, že skutok vymedzený v obžalobe spáchal on a že je tou osobou, ktorá úmyselne rozbila čelné sklo vozidla, teda spôsobila škodu poškodenej a naplnila všetky znaky prečinu poškodzovania cudzej veci. Preto jeho odvolanie smeruje proti celému výroku o vine, ako aj treste, za účelom preskúmania zákonnosti a týchto výrokov.

Po zhodnotení procesného postupu v rámci prípravného konania, ako aj konania pred súdom, dospel k záveru, že v konaní, ktoré rozhodnutiu predchádzalo, sú nezanedbateľné procesné pochybenia, ktoré napadnutým výrokom predchádzali, pretože boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a právo obhajoby, že samotný rozsudok je zo strany súdu výrazne nedostatočne odôvodnený a jeho obsahom sú nejasné a neúplné skutkové zistenia, že sa súd nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a preto vyjadruje dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na objasnenie ktorých treba dôkazy nielen opakovať, ale najmä vykonať nové dôkazy v podobe znaleckého dokazovania, že napadnutým rozsudkom boli porušené tak ustanovenia Trestného poriadku, ako aj Trestného zákona.

Pokiaľ ide o procesné pochybenia súdu, ktoré napadnutým výrokom predchádzali a nesprávne skutkové zistenia, namietal nezákonne vykonanú rekogníciu s poukazom na konštatáciu súdu prvého stupňa a že súd nezistil žiadne procesné pochybenie pri vykonaní tejto rekognície, podľa názoru odvolateľa nebola zohľadnená zmena jeho vzhľadu v období medzi incidentom a rekogníciou, keď mal preukázateľne v čase incidentu dlhé vlasy, fúzy a briadku, pričom rekognícia sa realizovala na základe fotografií, kde už mal krátke vlasy. Namietal celú vybranú vzorku figurantov vrátane neho, ktorí mali krátke vlasy (cca 3 cm), nemali briadku a ani fúzy a preto považuje tvrdenie súdu, že figuranti a on boli podobného vzhľadu síce za pravdivé, no zároveň za absolútne scestné a neadekvátne, nakoľko jeho vzhľad použitý pri rekognícii bol nepochybne výrazne odlišný od jeho výzoru v čase údajného spáchania skutku, kedy mal dlhé vlasy, fúzy a briadku, a preto považuje za jednoznačne odôvodnenú námietku, že v danom prípade mala mať vzorka figurantov dlhé vlasy, fúzy a briadku. Na porovnanie jeho výzoru v čase incidentu v roku 2012 a v čase rekognície v roku 2013 pripojil dve fotografie.

S poukazom na § 126 ods. 1 Tr. por. argumentoval, že pokiaľ skutok mal spáchať, vzhľadom na jeho výzor v tom čase, v prípade zákonného postupu by v prvom rade mala poškodená so svedkyňou opísať osobu s dlhými vlasmi, briadkou a fúzami, na základe čoho mali orgány činné v trestnom konaní vybrať vzorku figurantov a následne z takto vybranej vzorky vyhotoviť fotoalbum, na účel rekognície. Figuranti sa nezhodovali s opisom páchatela, resp. so zovňajškom, aký mal páchatel v čase skutku. Porušenie vidí v tom, že orgány činné v trestnom konaní nevyzvali poškodenú a svedkyňu najprv na opis páchatela a bez predmetného opisu vybrali vzorku figurantov nekorešpondujúcu s výzorom obžalovaného v čase skutku a vykonali tak nezákonnú rekogníciu. Z tohto dôvodu pokladá vykonanú rekogníciu za nezákonnú. Zo samotnej metodiky vyšetrovania vyplýva, že pri rekognícií musí opoznávať osoba v prvom rade podozrivú osobu opísať, následne sa na základe opisu vyhotoví vzorka figurantov, medzi ktorými bude aj podozrivá osoby, pričom mimoriadne podstatné je, že opoznávať osoba musí počas, resp. po vykonaní rekognície uviesť znaky, na základe ktorých opoznala podozrivú osobu, resp. vyšetrovateľ v rámci svojho procesného postupu musí od opoznáväjúcej osoby tieto znaky zistiť. Poukázal aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2 Tdo 1/2015. Preto namietal, že zápisnica o rekognícii osoby z 29.01.2013 neobsahuje podstatné náležitosti a to opis páchatela zo strany poškodenej a svedkyne, výzvu vyšetrovateľa PZ adresovanú poškodenej a svedkyňi na opis údajného páchatela, výzvu vyšetrovateľa PZ adresovanú poškodenej a svedkyňi po vykonaní rekognície na opis rozhodujúcich znakov, čft, na základe ktorých údajného páchatela opoznali.

Ďalej namietal, že poškodená poznala klienta už pred rekogníciou, na základe ktorého taktiež považuje rekogníciu za nezákonnú, že poškodená ho poznala pred samotným skutkom a rekogníciou, ako to potvrdzuje jej vyjadrenie z 19.06.2014 a navyše ho pred rekogníciou aj telefonicky kontaktovala a vedela aj to, že je advokát.

Otázky, ktoré boli neustále kladené orgánom činným v trestnom konaní, ako aj súdu, či môže poškodená opoznávať osobu, ktorú pozná, resp. ktorú poznala už v čase pred vykonaním rekognície a že či je rekognícia, ktorej zákonným účelom je opoznanie a zistenie totožnosti podozrivej osoby, ktorú

opoznávajúca osoba (poškodená) poznala už v čase pred samotnou rekogníciou zákonná, pokladá za absurdné, aby niekto opoznával osobu, ktorú pozná z miesta bydliska s poukazom na konštantnú judikatúru súdov, ako aj odbornú literatúru a preto považuje takýto dôkaz za neprípustný a samotný procesný postup orgánov činných v trestnom konaní za nezákonný.

Namietal, že rekognícia poškodenej a svedkyne prebehli z fotografií napriek tomu, že bola prioritne možná rekognícia „in natura“, hoci prednostne v zmysle ustanovenia § 126 ods. 1 Trestného poriadku mala byť vykonaná „in natura“, keďže taký spôsob opoznávania pri (polícii) známej osobe podozrivého (údajného páchatel'a) bol možný.

Ohľadne zákonnosti vykonanej rekognície namietal, že u poškodenej a svedkyne prebehli s veľkým časovým odstupom, nakoľko neprebíhala v jeden deň, ale poškodená a svedkyňa opoznávali podozrivú osobu v mesačnom rozstupe, a to z tej istej fotodokumentácie, resp. vzorky figurantov. Za vysoko pravdepodobné považuje, že po rekognícií, ktorú absolvovala poškodená, sa poškodená so svedkyňou o podozrivej osobe, respektíve o samotnom priebehu rekognície a o vzorke figurantov rozprávali a poškodená takto mohla svedkyňi podrobne popísať osobu, ktorú označila. Na opoznanie by takto celkom zjavne stačilo, aby poškodená inštruovala svedkyňu, nech hľadá/označí osobu s najvýraznejšími modrými očami, respektíve s inými črtami, ktoré vnímala ako významné pre obžalovaného, respektíve pre osobu, ktorú označila.

Namietal aj vykonanie rekognície bez prítomnosti obhajcu obvineného, čím bolo zároveň porušené aj jeho právo na obhajcu, nakoľko sa jeho právny zástupca chcel osobne zúčastniť rekognície poškodenej, ako aj rekognície svedkyne, avšak zo strany vyšetrovateľa mu to nebolo umožnené, napriek tomu, že žiadal zmeniť termín rekognície poškodenou a z dôležitých dôvodov sa ospravedlnil, ale termín vyšetrovateľ nezmenil a rekogníciu vykonal v jeho neprítomnosti. Následne nebol ani len neupovedomený o vykonaní rekognície svedkyňou a túto vykonal bez jeho prítomnosti, čím bolo de facto porušené právo obžalovaného na obhajobu.

Preto záverom týchto namietaných procesných chýb odvolateľ namietal, že rekognícia bola vykonaná nezákonne, boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci a nepochybne ide o procesné pochybenie nezanedbateľného významu. Rozhodnutie o vine je tak založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom, preto na tieto dôkazy nemal súd pri rozhodovaní vôbec prihliadať a zároveň, že procesným postupom orgánov činných v trestnom konaní bolo porušené aj právo obžalovaného na obhajobu, resp. súdnu ochranu v zmysle čl. 47 ods. 2 Ústavy SR „Každý má právo na právnu pomoc v konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánmi verejnej správy od začiatku konania, a to za podmienok ustanovených zákonom.“

V ďalšej časti odvolania obžalovaný namietal odmietnutie znaleckého dokazovania týkajúceho sa predbiehacieho manévru, opätovne s poukazom na príslušnú časť konštatácie súdu prvého stupňa s poukazom na výpovede svedkyne a poškodenej, že celý incident mal byť výsledkom obmedzenia a nedorozumenia, v rámci dopravnej situácie, pri ktorej opise obe v prípravnom konaní podali minimálne dve rôzne výpovede, ohľadom priebehu celého incidentu, ako aj spôsobu jeho spáchania, predovšetkým vo vzťahu k miestu, kde sa mal realizovať samotný predbiehací manéver, bezprostredne predchádzajúci údajnému zablokovaniu vozidla poškodenej a následnému poškodeniu čelného skla na vozidle a preto za zrejme považuje, že v čase konania hlavného pojednávania, existovali zjavné rozpory vo výpovediach. Za mimoriadne podstatnú skutočnosť označil, že až po výpovediach svedkyne a poškodenej na hlavnom pojednávaní mohlo byť ustálené, ktorá z verzii výpovedí, ohľadom toho, ako sa skutok stal a čo mu predchádzalo, je relevantná a teda bolo ustálené aspoň to, na ktorom ostrovčeku došlo k údajnému manévru obžalovaného, v podobe obehnutia motorového vozidla poškodenej z pravej strany.

Preto sa malo podľa neho vykonať znalecké dokazovanie, ohľadom toho, či sa skutok, respektíve predbiehací manéver, ktorý mu bezprostredne predchádzal a s ním neoddeliteľne súvisí, mohol stať spôsobom popisovaným poškodenou a svedkyňou, bolo možné až na základe výpovedí poškodenej a svedkyne z hlavného pojednávania a teda konštatovanie súdu, že obžalovaný mal dostatok času vyhotoviť si eventuálne znalecký posudok už v prípravnom konaní, považuje v tomto smere za viac ako nenáležitú o to viac, že mu nebol v prípravnom konaní umožnený v tomto smere podrobný výsluch poškodenej ani svedkyne, za účelom popísania rozhodujúcich skutočností pre vypracovanie takéhoto znaleckého posudku a túto vadu sa práve v dôsledku absolútne vedomých zásahov pri vedení konania zo strany súdu prvého stupňa, nepodarilo úplne odstrániť ani na hlavnom pojednávaní.

Napriek tomu si dal vyhotoviť znalecký posudok, ktorého obsahom je znalecké dokazovanie ohľadne priebehu predbiehacieho manévru, teda mechanizmu pohybu vozidiel poškodenej a obžalovaného pri tomto manévri, na základe výpovedí poškodenej a svedkyne, kedy sa znalec vyjadruje k samotnému spôsobu pohybu vozidiel, ako aj k technickej prijateľnosti takéhoto pohybu.

Poukázal na výpoveď poškodenej na hlavnom pojednávaní, že počas incidentu išla rýchlosťou 40 až 50 km/h., rovnako ako aj svedkyňa uviedla, že v čase incidentu bola hustá premávka, no autá išli plynule a že obžalovaný zastavil vozidlo na konci ostrovčeka a vzdialenosť medzi jej vozidlom a vozidlom obžalovaného bola 1-2 metre a svedkyňa, že obžalovaný zastavil vozidlo na konci ostrovčeka s tým, že ich zablokovala vzdialenosť vozidiel bola cca 3 metre.

Zo znaleckého posudku, ktorý súčasne pripojil, však vyplýva, že pri konštantnej rýchlosti vozidla poškodenej 40 km/h, na limitovanej dráhe v podobe ostrovčeka, by mohlo dôjsť k obehnutiu jedine v prípade, ak by obžalovaný náhle zmenil smer jazdy doprava a jeho vozidlo by sa pohybovalo s maximálnym zrýchlením na hranici bočného šmyku rýchlosťou 69 km/h. Čím by bola vyššia rýchlosť vozidla poškodenej, tým vyššia by bola rýchlosť vozidla obžalovaného a poukázal, že už pri rýchlosti 40 km/h, bez zhustenej premávky, bol predmetný manéver na hranici šmyku a aj samotnej realizovateľnosti. Pokiaľ by vozidlá išli rýchlosťou 50 km/h a obžalovaný by náhle zmenil smer jazdy doprava, s maximálnym zrýchlením na hranici bočného šmyku, jeho vozidlo by sa pohybovalo rýchlosťou 73 km/h, avšak ako by sa vozidlo obžalovaného zaraďovalo do priameho smeru jazdy, do jeho zadnej časti by narazilo vozidlo poškodenej. Znalec zároveň poukázal na to, že vozidlo by sa pohybovalo v bočnom šmyku a takýto spôsob jazdy by mohol zvládnuť jedine profesionálny vodič a uvedený manéver bol posudzovaný za predpokladu, že premávka nebola hustá.

Pri otázke, ktorú položil znalcovi, akou rýchlosťou by musel ísť obžalovaný, aby sa predmetný manéver mohol zvládnuť, resp. sa mohol realizovať a v akej maximálnej rýchlosti, obžalovaný by bol schopný zvládnuť popísaný manéver, znalec uviedol rýchlosť 69 km/h a teda, ak poškodená išla rýchlosťou väčšou ako 40 km/h, predmetný manéver, by obžalovaný nezvládol.

Pri otázke, ktorú mal znalec z technického hľadiska ďalej posúdiť bolo, v akej vzdialenosti od ostrovčeka by vozidlo obžalovaného zastavilo po vykonaní predbiehacieho manévru a to pri náhlom zabrzdení, keď uviedol, že vozidlo obžalovaného, by pri náhlom brzdnom manévri na hranici šmyku, prešlo dráhu 47.5 metra od konca ostrovčeka a že pri rýchlosti 69 km/h, po uplynutí reakčnej doby a nábehu bŕzd vozidla po zastavenie, by vozidlo obžalovaného brzdilo na dráhe 24,5 metra.

Zo znaleckého posudku zároveň vyplýva, že po vykonaní predbiehacieho manévru obžalovaným, v čase kedy poškodená mohla spozorovať a zareagovať na brzdné svetlá vozidla obžalovaného, bola medzi vozidlami vzdialenosť 14,5 metra, na otázku, v akej vzdialenosti od motorového vozidla obžalovaného by došlo k úplnému zastaveniu motorového vozidla poškodenej, ak by náhle zabrzdila bez zanechania stôp na vozovke v podobe šmyku, ihneď potom, ako by spozorovala brzdný manéver obžalovaného, znalec odpovedal 17.3 metra za vozidlom obžalovaného. V prípade, ak by poškodená zahájila nenáhľený brzdný manéver, zastavila by vo vzdialenosti 8.5 metra od vozidla obžalovaného.

Na poslednú otázku, či by bolo možné, aby obžalovaný predbehol na limitovanej dráhe ostrovčeka vozidlo poškodenej, idúce v zhustenej premávke (v primeranej bezpečnej vzdialenosti až 20 m za vozidlom „C“) konštantnou rýchlosťou 40 km/h znalec uviedol, že obžalovaný by narazil rýchlosťou 60 km/h do zadnej časti pred ním idúceho motorového vozidla (vozidla „C“). Čím menšia vzdialenosť by bola medzi vozidlom poškodenej a vozidlom „C“, ktoré by išlo pred poškodenou, v zhustenej premávke, tým skôr by po popisovanom predbiehacom manévri do tohto vozidla „C“ narazilo vozidlo obžalovaného. Ako dôkaz pripojil znalecký posudok č. 8 /2015, vypracovaný dňa 11. 5. 2015 znalcom z odporu doprava cestná N.. T. X..

V závere preto uviedol, že súd prvého stupňa odmietol na hlavnom pojednávaní nariadiť znalecké dokazovanie s odôvodnením, že súd miesto činu pozná, netreba riešiť dopravnú situáciu a obhajoba chce vykonať znalecké dokazovanie len aby zdržiavala pojednávanie. Nie je mu zrejmé, z akého titulu sa súd prvého stupňa vyjadruje k odborným otázkam, bez toho, aby bol ako znalec na to kompetentný. Uvedeným postupom súdu prvého stupňa považuje porušenie jeho práv na obhajobu a na spravodlivý súdny proces.

Následne zhrnul závery vyplývajúce zo znaleckého dokazovania, ktorými poukázal na to, že skutok, respektíve predbiehací manéver bezprostredne predchádzajúci a so skutkom neoddeliteľne súvisiaci, opisovaný poškodenou a svedkyňou, sa nemohol stať, pretože, ak by vozidlá poškodenej a obžalovaného išli v zhustenej premávke rýchlosťou 40 km/h, vozidlo obžalovaného by po uskutočnení predbiehacieho manévru narazilo do motorového vozidla idúceho v čase pred predbiehacím manévrom pred vozidlom poškodenej, ak by vozidlá poškodenej a obžalovaného išli rýchlosťou 50 km/h, do zadnej časti vozidla obžalovaného by pri dokončovaní predbiehacieho manévru narazilo vozidlo poškodenej. Tvrdenie poškodenej a svedkyne, že obžalovaný zastavil hneď za ostrovčekom je absolútne nepravdivé, nakoľko zo znaleckého posudku vyplýva, že by išlo o vzdialenosť 47,5 metra od konca ostrovčeka a tvrdenie poškodenej a svedkyne, že obžalovaný zastavil vozidlom cca 1-3 metre od ich vozidla je rovnako

nepravdivé, nakoľko by podľa znalca mohlo ísť o vzdialenosť v rozmedzí 8,5 m až 17,3 m (podľa spôsobu realizácie brzdného manévru poškodenou) a teda obžalovaný by s cieľom vykonať predmetný skutok musel kráčať k autu poškodenej dosť dlhú dobu na to, aby táto mohla kedykoľvek s vozidlom odísť, respektíve sa o to aspoň pokúsiť, nakoľko obžalovaný nemohol vozidlo poškodenej žiadnym spôsobom priamo blokovať.

Preto obžalovaný je toho názoru, že v predmetnej veci došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu, resp. práva na odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pretože súd prvého stupňa sa nevysporiadal s otázkou relevantnou pre rozhodnutie v danej veci, a to otázkou potreby nariadenia znaleckého dokazovania, resp. potreby vysporiadať sa s prípadnými rozpormi, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, že súd prvého stupňa výsledky vykonaného dokazovania vyhodnotil jednostranne a to v neprospech obžalovaného, pričom neodstránil rozpory vo výpovediach a k odbornej otázke sa vyjadroval bez toho, aby bol na to ako znalec kompetentný, čím bolo porušené právo obžalovaného na obhajobu a zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Na základe vyššie uvedeného má odvolateľ zato, že je nedostatočne zistený skutkový stav zo strany súdu prvého stupňa, dokazovanie je potrebné doplniť a zároveň došlo k procesnej chybe v podobe nezákonného odmietnutia vykonať znalecké dokazovanie o otázke mimoriadne podstatnej pre rozhodnutie vo veci. Rozsudok je v časti odmietnutia znaleckého dokazovania výrazne nedostatočne odôvodnený a bez vykonania navrhovaného znaleckého dokazovania, nebolo podľa jeho názoru možné vo veci zákonne rozhodnúť.

Namietal aj odmietnutie znaleckého dokazovania týkajúceho sa možnosti rozbiť čelné sklo rukou s poukazom na konštatáciu súdu prvého stupňa, keď uviedol, že vykonanie znaleckého dokazovania za účelom zistenia mechanizmu poškodenia motorového vozidla navrhoval z dôvodu, že čelné sklo motorového vozidla nemožno so spôsobom zachyteným na predmetnej fotodokumentácii, podľa jeho názoru rozbiť len úderom päste, na ktorej sa nachádza aj tzv. mäkké tkanivo a to bez akéhokoľvek poranenia. Rozbitie čelného skla úderom päste bez následného poranenia by bolo možné len v prípade, ak by bolo sklo už pred tým poškodené, príp. by bolo toto sklo iným spôsobom oslabené, čo je navyše mimoriadne podstatná okolnosť z pohľadu zavinenia, no beztak by nedošlo k takej forme poškodenia čelného skla, ako je to zachytené na danej fotodokumentácii. Nielen s poukazom na skutočnosť, že tvrdí, že je nevinný a sklo na motorovom vozidle nerozbil, no predovšetkým práve vzhľadom na odôvodnené jeho presvedčenie, že čelné sklo je možné poškodiť zdokumentovaným spôsobom len za použitia tupého pevného predmetu (ako je kladivo, kameň a pod.) a preto žiadal súd o vykonanie znaleckého dokazovania aj v tomto smere. Opodstatnenosť tohto jeho názoru paradoxne potvrdzuje aj samotný súd, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia konštatuje, že aj úplný laik vie, že takéto čelné sklo motorového vozidla je možné rozbiť aj úderom pästou, aj menším predmetom. Pre rozptýlenie akýchkoľvek pochybností opakovane zdôraznil, že otázkou nie je, či je dané sklo rozbité (poškodené) alebo nie a vonkoncom už nie, či bolo popraskané len v mieste úderu alebo po celej svojej ploche, ale otázkou je, či zdokumentované poškodenie tak, ako je zachytené na predmetnej fotodokumentácii, mohlo byť skutočne spôsobené iba holou pästou alebo spôsobené poškodenie mohlo byť len výsledkom použitia tupého pevného predmetu.

V tejto súvislosti poukázal, že súd prvého stupňa je natoľko technicky zdatný, s poznatkami a skúsenosťami na úrovni znalca, že sám rozhodol o tom, že sklo možno rozbiť pästou, nakoľko ide o všeobecne známu skutočnosť, ktorú ovláda aj úplný laik a teda netreba pribrať znalca na to, aby konštatoval, že sklo je rozbité.

Domnieva sa, že súd prvého stupňa nesprávne pochopil účel navrhovaného znaleckého dokazovania, keďže aj laik z fotodokumentácie vidí, že sklo je rozbité/popraskané, teda poškodené. Znalecké dokazovanie už v prípravnom konaní navrhoval práve na účel objasnenia mechanizmu rozbitia skla a tým vzniknutých prasklín na skle, aby bolo možné bez dôvodných pochybností zistiť, či v danom prípade došlo k jeho rozbitiu úderom päste alebo iným predmetom a či sa sklo mohlo pri údere holou pästou roztrieštiť spôsobom uvedeným vo fotodokumentácii.

V tejto súvislosti poukázal aj na nepreghliadnuteľné a vonkoncom neospravedliteľné pochybenie orgánov činných v trestnom konaní v prípravnom konaní, ktoré nezabezpečili čelné sklo, ako dôkazný materiál, na základe ktorého by bolo možné vykonať znalecké dokazovanie, týkajúce sa mechanizmu vzniku škody, ako aj znalecké dokazovanie týkajúce sa prípadných biologických stôp zanechaných páchatelom, čím zmarili nepochybniteľné dokazovanie v tomto smere.

Za tretiu procesnú chybu a nedostatočné, resp. nesprávne odôvodnenie rozhodnutia obžalovaný uviedol, že vykonanie znaleckého dokazovania bolo zamietnuté bez akéhokoľvek logického odôvodnenia v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, na základe čoho možno mať dôvodné pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov a preto nebolo možné vo

veci zákonne rozhodnúť a rozsudok v časti odmietnutia znaleckého dokazovania, považuje za výrazne nedostatočne, no najmä nelogicky odôvodnený.

Ďalej obžalovaný namietal odmietnutie znaleckého dokazovania týkajúceho sa poranení ruky pri údere holou päťou do čelného skla auta s poukazom na konštatáciu súdu prvého stupňa, keď argumentoval, že rukou, resp. jedným úderom päťou nemožno rozbiť čelné sklo motorového vozidla takýmto spôsobom a zároveň upozornil aj na kvalitu fotografií nachádzajúcich sa v spise, ktorú súd prvého stupňa označil za viditeľnú, jasnú a prehľadnú.

Poukázal na všeobecne známu skutočnosť, že v prípade intenzívneho nárazu ruky/päste na tvrdý predmet, ktorým čelné sklo motorového vozidla bezpochyby je, s pravdepodobnosťou hraničiacou s istotou, vznikajú na ruke poranenia vo forme minimálne modrín, príp. podliatin, taktiež môže dôjsť k vykĺbeniu, pohmoždeniu kostí a v neposlednom rade nezriedka až k zlomenine kostí (predovšetkým záprstných kostí, ktoré sú menšie a náchylnejšie na poškodenie). Z vyjadrenia súdu však možno vyvodiť záver, že ak niekto so značnou intenzitou udrie päťou napríklad do dreveného stola a tento neprerazí, nedôjde k žiadnemu poraneniu ruky a na ruke útočníka nemôžu vzniknúť žiadne zranenia a až v prípade, ak by tento drevený stôl prerazil, bolo by možné nariadiť znalecké dokazovanie v tomto smere.

Za štvrtú procesnú chybu označil v tomto smere odôvodnenie súdu, ktoré považuje za zjavne nelogické a absurdné, nakoľko bez vykonania navrhovaného znaleckého dokazovania nebolo možné vo veci zákonne rozhodnúť, respektíve znalecké dokazovanie by mohlo len potvrdiť, že neopakovateľný dôkaz vo forme obhliadky ruky obžalovaného, bezprostredne po údajnom spáchaní predmetného skutku, zmarený zo strany OČTK v prípravnom konaní, bol jedným z kľúčových dôkazov pre spravodlivé rozhodnutie v predmetnej veci. Preto uvedeným postupom bolo opätovne porušené jeho právo obžalovaného na obhajobu ako aj zásada náležitého zistenia skutkového stavu v zmysle § 2 ods.10 Trestného poriadku.

Vzhľadom na zmeny vo výpovediach poškodenej a svedkyne namietal nedodržanie kontradiktórnosti konania tak v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom, keď po vznesení obvinenia, sa ani raz nezrealizoval kontradiktórny výsluch poškodenej a svedkyne, napriek tomu, že o to viac krát žiadal, že 19.06.2014 sa vykonali ich výsluchy v neprítomnosti jeho a jeho obhajcu aj napriek tomu, že vyslovene žiadal zmenu termínu výsluchov takým spôsobom, aby sa ich mohli zúčastniť a klásť svedkyňi a poškodenej otázky. Napriek uvedenému sa výsluchy v prípravnom konaní realizovali bez ich prítomnosti a práve na predmetných výsluchoch svedkyňa s poškodenou spoločne zmenili tak miesto spáchania skutku, ako aj jeho spôsob.

Na hlavnom pojednávaní sa domnievali, že konečne bude zabezpečená kontradiktórnosť konania a budú môcť klásť svedkyňi a poškodenej otázky týkajúce sa skutku, ktorý sa mu kladú za vinu a zároveň zistiť, prečo po dvoch rokoch zmenili výpoveď a teda odstrániť vzniknuté rozpory. Na ich počudovanie bola obhajcovi skoro udelená poriadková pokuta, keď sa pýtal otázky týkajúce sa bližšieho objasnenia miesta spáchania skutku a spôsobu, ako k nemu došlo, respektíve čo mu bezprostredne predchádzalo. Na uvedené sudca zareagoval, že miesto skutku je všetkým zrejme (napriek tomu, že miesto a okolnosti bezprostredne predchádzajúce samotnému skutku boli vo výpovediach poškodenej a svedkyne „náhodne“ preukázateľne zmenené po vyše dvoch rokoch, pričom zo znaleckého posudku následne beztak vyplynulo, že okolnosti bezprostredne predchádzajúce skutku, podľa opisu poškodenej a svedkyne, preukázateľne nekorešponujú s poznatkami v oblasti mechanizmu vzniku a priebehu kolíznych situácií v cestnej doprave). Namietal, že ani pred súdom sa nemohol brániť primeraným spôsobom a samotná "kontradiktórnosť konania" je zaznamenaná na nahrávke z pojednávania, ktorú odvolaciemu súdu zasielal na posúdenie a požiadal o jej prehranie.

Za piatu procesnú chybu preto označil odopretie práva klásť svedkyňiam otázky, teda práva na obhajobu v zmysle článku 48 ods. 2 Ústavy SR, čo je ďalšou nezanedbateľnou procesnou chybou, ktorá predchádzala výroku o vine a treste.

Namietal, že súd prvého stupňa porušil aj ustanovenie § 2 ods. 7 Trestného poriadku, keď mu, ako obžalovanému na hlavnom pojednávaní zamedzil vyjadriť sa k výpovedi svedkyne Galovej, bez akéhokoľvek vysvetlenia, v čom vidí procesné pochybenie, keďže obžalovaný má právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom.

Preto vyslovene nesúhlasí s tvrdením súdu, že jeho vina je jednoznačne preukázaná mimo akúkoľvek pochybnosť, na základe ním namietanej nezákonnej rekognície, na základe výpovedí dvoch kamarátok, ktoré výpovede svorne počas prípravného konania a konania pred súdom menili, na mieste „údajného“ skutku, kde sa predbiehací manéver bezprostredne predchádzajúci skutku technicky tak, ako ho poškodená a svedkyňa opísali vo svojich výpovediach, v zmysle vypracovaného znaleckého posudku nemohol zrealizovať a bez akéhokoľvek iného priameho dôkazu, ktorý by vôbec naznačoval, že sa

skutok popísaný v obžalobe stal, naplnil znaky niektorého z trestných činov a že to bol práve obžalovaný, kto skutok spáchal. V takom prípade by na odsúdenie určitej osoby stačili dve svedecké výpovede s uvedením EČV, bez akéhokoľvek priameho dôkazu a napriek rozporom vo výpovediach, by bolo možné len tak odsúdiť bezúhonného človeka.

Za nedostatočné odôvodnenie rozsudku považuje označenie akýchkoľvek výpovedí za pravdivé, považuje za absurdné, keďže tieto každá osoba opisuje na základe vlastných dojmov a tieto sa s odstupom času menia a skresľujú. Taktiež označenie výpovedí svedkyne a poškodenej za jednoznačné a nemenné a konzistentné považuje za nepravdivé, nakoľko tieto výpovede náhle, so zdôraznením absolútne vedome, s citáciou príslušnej časti výpovede poškodenej z 19.06.2014, že po dvoch rokoch menili bez bližšieho vysvetlenia, preto si takéto konštatovanie súdu nevie ani len logicky vysvetliť.

Odvolať preto trvá na tom, že na výpoveď poškodenej a svedkyne by súd pri rozhodovaní o vine nemal prihliadať, nakoľko dôveryhodnosť týchto výpovedí je nielen vzhľadom na ich vyššie popísanú preukázanú nekonzistentnosť v dôležitých otázkach, týkajúcich sa miesta a spôsobu realizácie predbiehacieho manévru, bezprostredne prechádzajúceho údajnému spáchanému skutku, no predovšetkým vzhľadom na výsledky znaleckého dokazovania, jednoznačne spochybnená a v pochybnostiach by mal súd rozhodovať v prospech obžalovaného.

Uviedol, že dôkazy samo o sebe nestačí len vykonať, ale je potrebné a nevyhnutné ich aj logicky zhodnotiť, teda posúdiť ich vierohodnosť pre závažné rozhodnutie. Pri hodnotení vierohodnosti výpovede poškodenej a svedkyne, bol súd povinný prihliadnuť najmä k vnútornej štruktúre výpovede, teda, či si neodporuje v podstatných okolnostiach, týkajúcich sa skutku. Súd však nepovažoval za potrebné odstraňovať rozpory vo výpovediach, na ktoré poukázal a ktoré de facto preukazujú, že skutok, respektíve okolnosti skutku bezprostredne predchádzajúce a s ním neoddeliteľne súvisiace sa nemohli stať spôsobom, akým to opísala poškodená a svedkyňa.

Za ďalšiu procesnú chybu označil obžalovaný nesprávne odôvodnenie rozhodnutia, keď uviedol, že rozsudok je zo strany súdu výrazne nedostatočne odôvodnený, nakoľko sa nevysporiadal s jeho právnou argumentáciou a jeho obsahom sú nejasné a neúplné skutkové zistenia.

Poukázal, že neodstránením rozporov vo výpovediach bola porušená ďalšia zo základných zásad trestného konania podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, v zmysle ktorej sa majú s rovnakou starostlivosťou objasňovať okolnosti, ktoré svedčia proti obžalovanému, ako aj okolnosti svedčiace v prospech obžalovaného takým spôsobom, aby bol zistený skutkový stav, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti.

K primeranosti formy jeho obrany, ako obvineného, vzhľadom na tvrdenie súdu prvého stupňa uviedol, že celkový doterajší postoj súdu, vo vzťahu k nemu, nemožno označiť za objektívny, spravodlivý a nestranný, čo podporuje aj samotné jeho odôvodnenie rozhodnutia a priam za zarážajúce je podľa neho zavedenie novej zásady trestného konania súdom prvého stupňa, ktorú by bolo možné označiť za tzv. „prezumpciu viny“. Súdu zjavne nestačilo jeho vyjadrenie na hlavnom pojednávaní, že sa cíti byť absolútne nevinný zo spáchania žalovaného skutku a uznal ho v zmysle vyššie citovaného odôvodnenia za vinného z dôvodu, že keď jeho obhajca v odpore proti trestnému rozkazu vyslovene nenapísal, že je nevinný a to bez ohľadu na to, že to tvrdil v rámci celého prípravného konania a bez ohľadu na to, že to uviedol tak na začiatku hlavného pojednávania, ako aj vo svojej záverečnej reči. Uvedené konanie súdu prvého stupňa skutočne napĺňa znaky tzv. inkvizičného procesu a popiera akékoľvek zásady právneho štátu a za priam absurdné, že súd prvého stupňa rieši daný prípad, kde obžalovaným je advokát, bezúhonná osoba, vo veci prečinu poškodenia cudzej veci, kde ide o úhradu sumy za čelné sklo, kde by sa skutok nemal riešiť prostriedkami trestného práva, ale v rámci občianskeho konania, nakoľko ide o nenáležitú kriminalizáciu a to ešte spôsobom, akoby išlo o úkladnú vraždu, kde obžalovaným je tzv. sériový vrah.

Taktiež za novinku v rámci trestného konania považuje označenie „využitia práva odmietnuť vypovedať“ za tzv. detinskú a naivnú obranu. V zmysle vyjadrenia súdu prvého stupňa by bolo možné považovať ustanovenie § 121 ods. 2 Trestného poriadku, za obsolentné ustanovenie. Dôrazne tvrdí, že žiadna forma obrany v rámci trestného konania nie je detinská a naivná a nieto ešte využitie zákonného prostriedku obrany poskytovaného Trestným poriadkom. Obranu obžalovaného v prípade, keď sa rozhoduje o tak závažnom zásahu do jeho práv, ako aj o celom jeho nasledujúcom spôsobe života a výkone povolania advokáta, nemôže byť v žiadnom prípade detinská a naivná.

Pokiaľ však vyjadrenia súdu prvého stupňa o detinskosti a naivite smerujú výlučne k jeho tvrdeniam uvádzaným na svoju obranu, týkajúcim sa napríklad nemožnosti realizácie predbiehacieho manévru, čo je pravdepodobne ten pravý zmysel predmetného konštatovania zo strany súdu, minimálne za otázku rozhodne stojí, ako by malo byť toto neskrývane ostré konštatovanie súdu, ktoré už nepochybne spadá do kategórie invektív, označené a hodnotené v prípade, že ho bude konfrontovať s vyššie

prezentovanými výsledkami znaleckého dokazovania, ktoré súd tak urputne odmietal pripustiť a zvoleným spôsobom vedenia konania takmer definitívne zmaril a ktoré úplne jednoznačne vyvracajú pravdivosť tvrdení tak poškodenej, ako aj svedkyne.

Uvedeným postupom súdu, ktoré označil ako nezákonnosť rozhodnutia, aj s odôvodnením, obžalovaný označil priame porušenie základných zásad trestného konania a s tým spojených ustanovení § 2 ods. 4 Trestného poriadku, ako aj § 121 ods. 2 Trestného poriadku a neuplatnením zásady prezumpcie neviny zároveň v zmysle článku 50 ods. 2 Ústavy SR došlo k porušeniu práva obžalovaného na obhajobu, resp. súdnu ochranu a aj s poukazom na článok 46 ods. 1 Ústavy SR.

V plnom rozsahu zotrval na doterajších tvrdeniach, že skutok nemožno považovať za trestný čin, nakoľko neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci, konkrétne subjektívnej stránky spočívajúcej v úmyselnom zavinení, pretože úmysel nepokrýva všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Z hľadiska naplnenia znakov skutkovej podstaty trestného činu absentuje úmyselné zavinenie. Úmysel by musel smerovať (hlavne vôľová zložka páchatel'a) k spôsobeniu škody na vozidle a pokrývať všetky znaky skutkovej podstaty osobitne. Trvá na tom, že v tomto prípade, by úmysel bolo možné pri najprísnejšom výklade ustanovení § 15 a 16 Trestného zákona kvalifikovať, vo vzťahu k spôsobeniu škody, ako vedomú nedbanlivosť, ktorá predpokladá vedomosť páchatel'a, avšak nie jeho vôľu spôsobiť škodu na vozidle. Ide o prípad, kedy páchatel' môže spôsobom uvedeným v zákone porušiť alebo ohroziť záujem chránený zákonom, ale bez primeraných dôvodov sa spoliehal, že také porušenie alebo ohrozenie nespôsobí. Uvedené priamo vyplýva aj z výpovede svedkyne R. z 19.06.2014, v ktorej popísala správanie páchatel'a, že bolo vidieť, kde nastal úder, že asi to nečakal, nakoľko po tom skutku sa okamžite otočil a odišiel späť k svojmu autu, do ktorého nasadol a rýchlo odišiel, z ktorej je zrejmé, že páchatel' nemal vôľu rozbiť čelné sklo, pokiaľ by tam existovala vôľová zložka a išiel by tam s vôľou rozbiť čelné sklo, nebol by prekvapený, čo sa po udere stalo a preto nemožno súhlasiť s vyjadrením súdu, že páchatel' uderil po skle, v úmysle ho rozbiť a spôsobiť škodu. Vychádzajúc výhradne z výpovede poškodenej ako aj svedkyne o tom, že osoba, ktorá rozbila čelné sklo na motorovom vozidle poškodenej bola rozčúlená, nervózna, výrazne gestikulovala rukami, kričala a následne v stave rozčúlenia pristúpila k vozidlu poškodenej a jedenkrát udrela rukou do čelného skla, ktoré prasklo, je toho názoru, že orgány činné v trestnom mali prioritne začať pracovať s variantom, že táto osoba mohla konať v stave silného rozrušenia, čo reálne mohlo indikovať jej zmenšenú príčetnosť alebo afekt. Pokiaľ by orgány činné v trestnom konaní pripustili uvedený variant, tak by museli dospieť jedine k tomu, že v takom prípade táto osoba nemala úmysel poškodiť motorové vozidlo, pretože v stave rozčúlenia iba „ventilovala“ svoju nervozitu a frustráciu z vyššie popísanej situácie, čo vyústilo až do spomínaného afektu. Práve afekt je veľmi intenzívna a krátkodobá emócia, ktorá sa vyznačuje svojim rýchlym vznikom a nedostatkom racionálnej kontroly konania, ktorého následkom môže byť aj spôsobenie škody na cudzej veci, avšak to neznamená, že úmysel osoby konajúcej v afekte smeroval k spôsobeniu tejto škody, resp. že cieľom tejto osoby konajúcej v afekte bolo poškodiť cudziu vec. V opačnom prípade by konanie každej osoby, ktorá v rozčúlení buchne päťou, napr. o stôl alebo o inú vec nachádzajúcu sa v blízkosti, ktorá jej vlastnícky nepatrí, automaticky indikovalo naplnenie subjektívnej stránky vo forme priameho úmyslu poškodiť túto cudziu vec, teda spáchať trestný čin!

Je presvedčený, že vzhľadom na spôsob spáchania skutku a okolnosti prípadu, by sa zavinenie malo kvalifikovať, ako nevedomá nedbanlivosť, pretože vo vzťahu k spôsobeniu škody je nepochybné, že absentuje nielen zložka vôľová, avšak aj vedomostná.

V danom prípade došlo k nesprávnemu právnomu posúdeniu znakov skutkovej podstaty trestného činu a navrhol odvolaciemu súdu, aby preskúmal zákonnosť odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa, že skutok nie je trestným činom z dôvodu, že chýbajúce subjektívne znaky nezakladajú skutkovú podstatu žalovaného prečinu.

Nesprávnym posúdením skutkovej podstaty trestného činu bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu tak v zmysle článku 49 Ústavy SR, nakoľko "len zákon ustanoví, ktoré konanie je trestným činom a aký trest, prípadne iné ujmy na právach alebo majetku možno uložiť" za jeho spáchanie, ako aj podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR „Trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný.“

K extenzívnemu tvrdeniu súdu prvého stupňa ohľadne tzv. materiálneho korektívu, ktoré považuje opätovne za závažné porušenie ustanovenia Trestného zákona, nakoľko v danom prípade neprimerane rozšíril zákonné podmienky použitia §10 ods. 2 Trestného zákona o podmienku priznania viny a o podmienku jej úprimného oľutovania, nakoľko z dikcie § 10 ods. 2 nikde nevyplýva, že sa predmetné ustanovenie môže použiť len v prípade, ak obžalovaný uzná vinu a oľutuje svoje konanie. Tvrdí, že skutok nie je trestným činom, nakoľko závažnosť takéhoto konania je nepatrná a taktiež nedošlo

k naplneniu subjektívnej stránky trestného činu poškodzovania cudzej veci. V tejto časti poznamenal, že poškodenej v danom prípade ide o úhradu sumy za poškodené čelné sklo, ktorého riešenie prostriedkami trestného práva, podľa jeho názoru znamená nenáležitú kriminalizáciu, pretože primárne riešenie je v iných právnych oblastiach.

Preto nezákonnosť rozhodnutia a nesprávnosť odôvodnenia, v danom prípade, vidí v porušení ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona, nakoľko súd prvého stupňa neprimerane rozširuje podmienky uplatnenia predmetného ustanovenia takým spôsobom, aby sa rozhodlo v neprospech obžalovaného a rozširovaním podmienok použitia zákonného ustanovenia § 10 ods. 2 Trestného zákona v neprospech obžalovaného, došlo k porušeniu práva obžalovaného na súdnu ochranu, podľa článku 50 ods. 6 Ústavy SR nakoľko „trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný.“

Záverom obžalovaný zosumarioval všetky svoje odvolacie námietky, že zhodnotením všetkých doposiaľ zadovážených dôkazov a okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne, v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Trestného poriadku, uviedol, že skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie a vznesená obžaloba nie je trestným činom, že skutok nie je trestným činom, nakoľko neboli naplnené všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci, konkrétne subjektívna stránka v podobe úmyselného zavinenia a skutok taktiež nie je trestným činom, nakoľko závažnosť konania vymedzeného v obžalobe s poukazom na §10 ods. 2 Trestného zákona nepatrná.

Pri kombinácii zásad prezumpcie neviny, právom obžalovaného na obhajobu, ako aj zásady náležitého zistenia skutkového stavu, môže vyvodiť záver, že nedokázaná vina má rovnaký význam ako dokázaná nevina, že pravidlo in dubio pro reo, podľa ktorého, ak existujú pochybnosti v otázke viny obžalovaného a nie je možné tieto pochybnosti rozptýliť ďalším dokazovaním, je nevyhnutné rozhodnúť v prospech obžalovaného a pravidlo, podľa ktorého obžalovaný nie je povinný dokazovať nevinu.

So zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu možno konštatovať, že vo vykonaných dôkazoch a výpovediach poškodenej a svedkyne sú podstatné rozpory s poukazom, na čo nemožno tieto ich výpovede pokladať za dôveryhodné a okrem spochybnených uvedených výpovedí a nezákonnej rekognície, neexistuje žiaden priamy dôkaz, ktorý by vo vyššie uvedenom rozsahu dokazoval, že skutok bol spáchaný a jeho páchatelom bol on, ako obžalovaný.

Na preukázanie viny obžalovaného, súhrn priamych a nepriamych dôkazov musí tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stal skutok, ktorý je predmetom konania. To platí tým skôr, keď v tomto prípade existujú dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporujú a súd svoje rozhodnutie musí oprieť o vierohodnosť jednej alebo druhej skupiny dôkazov.

Z vykonaného dokazovania vyplýva záver, že v predmetnej trestnej veci jediným priamym dôkazom sú nedôveryhodné výpovede poškodenej a svedkyne. V prípade, ak majú slúžiť tieto výpovede, ako jediný priamy dôkaz, preukazujúci vinu, bez ďalších podporných dôkazov, musí byť tento dôkazný prostriedok jasný, logický, zrozumiteľný, presvedčivý, vierohodný a zároveň nesmie byť inými dôkazmi spochybniteľný či dokonca vyvrátený.

Nezanedbateľný vplyv na zákonnosť a odôvodnenosť napádaného rozsudku majú aj početné pochybenia orgánov činných v trestnom konaní ako aj súdu, ktoré obžalovaný vytyka tak rozsudku, ako aj konaniu, ktoré rozsudku predchádzalo.

V zmysle všetkých vyššie uvedených skutkových a právnych dôvodov a zásadu trestného konania, v zmysle ktorej obžalovanému musí byť vina spoľahlivo preukázaná a v prípade pochybností o skutkovej otázke významnej pre rozhodnutie je potrebné rozhodnúť v prospech obžalovaného navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok Okresného súdu Bratislava IV sp. zn.: 3T/148/2014-191 zo dňa 24.03.2015 v súlade s § 321 ods. 1 písm. a) až d) Trestného poriadku zrušil a v súlade s § 322 ods. 1 a 3 Trestného poriadku buď vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol alebo sám rozhodol rozsudkom vo veci.

So zreteľom na okolnosti daného prípadu navrhol odvolaciemu súdu, aby v prípade rozhodnutia vo veci, ho spod obžaloby oslobodil z dôvodov, že nebolo doposiaľ preukázané, že skutok, pre ktorý bola podaná obžaloba sa stal, že skutok nie je trestným činom z dôvodu, že závažnosť skutku je nepatrná a na naplnenie znakov skutkovej podstaty trestného činu poškodzovania cudzej veci chýba úmysel páchatel'a spôsobiť škodu, že je nevinný a doposiaľ nebolo hodnoverne preukázané, že skutok spáchal. Na verejnom zasadnutí Krajského súdu v Bratislave 04.05.2016, za prítomnosti všetkých predvolaných, resp. upovedomených procesných strán, obhajca obžalovaného uviedol, že sa plne pridrižiava dôvodov odvolania, ktoré v závere modifikoval tak, že logicky vyplýva, že obžalovaného treba oslobodiť, nakoľko

iný postup nie je možný, alternatívne navrhol výsluch znalca na verejnom zasadnutí a prípadne prehrať nahrávku z hlavného pojednávania.

Splnomocnenkyňa poškodenej uviedla, že rozsudok súdu prvého stupňa považuje za zákonný a navrhla odvolanie zamietnuť.

Prokurátorka krajskej prokuratúry uviedla, že vzhľadom k tomu, že rozsudok súdu prvého stupňa pokladá za správny a zákonný, navrhla preto odvolanie obžalovaného zamietnuť.

Obžalovaný T. U. L. záverom uviedol, že predmetným stíhaním má pozastavený výkon advokácie, že predmetný skutok nikdy nespáchal, nerozbil čelné sklo poškodenej a bráni sa, lebo mu hrozí strata zamestnania, ale že k veci nechce vypovedať.

Krajský súd v Bratislave, ako súd odvolací (§ 315 Tr. por.), primárne konštatoval prípustnosť odvolania (§ 306 ods. 1 Tr. por.) a absenciu dôvodov na rozhodnutie podľa § 316 ods. 1 alebo ods. 3 Tr. por. a preto podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, riadiac sa pritom zásadou, že na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a dospel k záveru, že odvolanie obž. Mgr. U. L. je čiastočne dôvodné.

Odvolací súd v rámci prieskumnej povinnosti zistil, že prvostupňový rozsudok je minimálne predčasný pre podstatné chyby konania, ktoré napadnutým výrokom rozsudku predchádzali, najmä preto, že boli porušené ustanovenia, ktorými sa má zabezpečiť objasnenie veci, ako aj právo obhajoby (§ 321 ods. 1 písm. a/ Tr. por.), boli zistené chyby rozsudku, najmä pre nejasnosť a neúplnosť jeho skutkových zistení, nevysporiadanie sa so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 321 ods. 1 písm. b/) Tr. por.), pričom vznikli aj pochybnosti o správnosti skutkových zistení napadnutých výrokov, na ktorých objasnenie treba dôkazy opakovať alebo vykonať ďalšie dôkazy (§ 321 ods. 1 písm. c/ Tr. por.).

Prvostupňový súd svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na hlavnom pojednávaní vykonané kontradiktórne dokazovanie výsluchom obžalovaného Mgr. U. L., výsluchom zástupkyne poškodenej, výsluchom svedkýň J. Z. a U. R., oboznámením obsahu znaleckého posudku a listinných dôkazov, pričom obžalovaný na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie, že sa cíti byť nevinný zo spáchania žalovaného skutku, pričom tak, ako v prípravnom konaní, aj na hlavnom pojednávaní využil svoje právo a odmietol vo veci vypovedať, keď vinu obžalovaného uznal vzhľadom na jednoznačné, nemenné, presvedčivé a pravdivé výpovede svedkýň J. Z. a U. R., ktoré vypovedali na hlavnom pojednávaní zhodne ako v prípravnom konaní, vypovedali po zákonomnom poučení a pod prísahou, keď identicky popísali konanie obžalovaného, jeho agresívne, nervózne správanie, ktoré vyplynulo z jeho domnelého obmedzenia v jazde a jednoznačne uviedli, že obžalovaný po zablokovaní vozidla pristúpil k ich vozidlu z pravej strany a úderom ruky rozbil čelné sklo na motorovom vozidle poškodenej Z. a obe zhodne popísali konanie obžalovaného a že obžalovaný v čase skutku jazdil na motorovom vozidle zn. VW R. P. J ktoré mu patrí a hneď po skutku tento išli nahlásiť na políciu a rozsah poškodenia čelného skla bol fotograficky zadokumentovaný a ohliadnutý. Poukázal, že obe svedkyne v prípravnom konaní pri vykonanej rekognícii opoznali obžalovaného, ako páchatel'a uvedeného skutku, že táto bolo vykonaná plne v súlade so zákonom a fotografie figurantov aj obžalovaného boli podobného vzhľadu a súd nezistil žiadne procesné pochybenie pri vykonaní tejto rekognície. Zdôraznil, že obe svedkyne na hlavnom pojednávaní celkom jednoznačne, mimo akúkoľvek pochybnosť, obžalovaného v pojednávacej miestnosti označili za páchatel'a žalovaného skutku. Následne súd nezistil dôvod týmto svedkyniam neveriť alebo spochybňovať ich výpovede a preto im v celom rozsahu uveril a dospel k jednoznačnému záveru, že to bol práve obžalovaný, ktorý poškodil čelné sklo na motorovom vozidle poškodenej. Pri výške spôsobenej škody poukázal na vypracovaný znalecký posudok, v ktorom znalec vychádzal z ceny za opravu poškodeného čelného skla na vozidle VW Polo v autorizovanom servise, kde ako je všeobecne známe sú ceny najmä s prihliadnutím na cenu práce vyššie, ako v iných bežných servisoch, ale súd sa priklonil, zhodne s obžalobným návrhom, v pochybnostiach vo výške škody ku škode, ktorá je pre obžalovaného priaznivejšia a ktorá bola aj reálne poškodenou zaplatená za opravu čelného skla a ktorá bola zadokumentovaná listinným dôkazom vo výške 279,-Eur. Následne súd odôvodnil, prečo zamietol návrh obžalovaného na doplnenie dokazovania pribrať znalca z odboru cestnej dopravy, keď konštatoval, že predmetom trestného konania nie je skutok, ktorý je výsledkom dopravnej nehody, kolízie

vozidiel, že neriešil dopravnú nehodu, ale poškodenie cudzej veci, k čomu znalec z odboru cestnej dopravy nemá žiadne kompetencie a oprávnenia. Pokiaľ navrhol zadovážiť originál fotodokumentácie poškodeného vozidla a pribrať znalca, za účelom zistenia mechanizmu poškodenia predmetného vozidla konštatoval, že hoci v spise sa nachádza fotokópia fotodokumentácie, táto je dostatočne viditeľná, jasná a prehľadná na to, aby súd mohol bez akýchkoľvek pochybností konštatovať, že čelné sklo vozidla poškodeného bolo prasknuté na tom mieste, ako uvádzala poškodená a svedkyňa R. a preto nemá potrebu na priberanie znalca, aby konštatoval, že sklo je rozbité a že aj úplný laik vie, že takéto čelné sklo motorového vozidla je možné rozbiť aj úderom päšťou, aj menším predmetom a že čelné sklo vozidla sa nie vždy rozpraská po celej svojej ploche, ale pri údere dochádza k rozbitiu a popraskaniu čelného skla v mieste úderu. K návrhu pribrať do konania znalca z odboru zdravotníctva za účelom zistenia, aké následky by takéto rozbitie skla zanechalo na ľudskej ruke, súd tento návrh zamietol ako zjavne nadbytočný, nakoľko znalec z odboru zdravotníctva by sa mohol vyjadrovať k možným zraneniam na ruke útočníka vtedy, ak by tento rukou prerazil čelné sklo a ruka vniknutím cez sklo do interiéru vozidla by sa poškodila. V tomto prípade je celkom zrejmé, že k prerazeniu skla nedošlo, takže na ruke útočníka nemohli vzniknúť zranenia a znalec by sa nemal k čomu vyjadrovať. Preto tieto návrhy sú nad rámec dokazovania konkrétneho žalovaného skutku, neobjasňujú skutočnosti potrebné pre rozhodnutie súdu a sú zjavne nadbytočné a že obhajoba v rámci kontradiktórneho dokazovania mala celé konanie dostatok času na to, aby si prípadné znalecké posudky zabezpečila sama.

Jednou zo základných zásad rekonštruovaného trestného konania je zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci, upravená v § 2 ods. 10 Tr. por., podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. J. obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiacie proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Náležité zistenie skutkového stavu veci je nevyhnutným a základným predpokladom pre spravodlivé rozhodnutie. Zásada náležitého zistenia skutkového stavu veci je veľmi úzko prepojená aj so zásadou stíhania zo zákonných dôvodov (§ 2 ods. 1 Tr. por.), keďže práve náležité zistenie skutkového stavu veci je predpokladom jednak na to, že trestné stíhanie bolo vedené v súlade so zákonom, jednak na spravodlivé rozhodnutie vo veci. Primárnym cieľom zásady náležitého zistenia skutkového stavu veci je umožniť súdu spravodlivé rozhodnutie. Súvisí to s predmetom zákona a jeho účelom, ktorým je náležité zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie páchatel'ov a uskutočnenie spravodlivého procesu.

Podľa ďalších základných zásad trestného konania a to podľa § 2 ods. 7 Tr. por. každý má právo, aby jeho trestná vec bola spravodlivo a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom v jeho prítomnosti tak, aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom, ak tento zákon neustanovuje inak. Podľa § 2 ods. 9 Tr. por. každý, proti komu sa vedie trestné konanie, má právo na obhajobu. Podľa § 2 ods. 12 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán. Podľa § 2 ods. 19 Tr. por. pri rozhodovaní na hlavnom pojednávaní, na verejnom zasadnutí alebo na neverejnom zasadnutí smie súd prihliadnuť len na tie dôkazy, ktoré boli v tomto konaní vykonané, ak zákon neustanovuje inak.

Krajský súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vykonané dôkazy na hlavnom pojednávaní, aj keď zakladajú veľmi vážne podozrenie, že obžalovaný sa skutku dopustil spôsobom a v rozsahu tak, ako to ustálil okresný súd v skutkovej vete svojho rozhodnutia, neumožňujú bez akýchkoľvek pochybností zatiaľ prijať záver o vine obžalovaného T.. U. L..

Rozhodnutie okresného súdu je totiž založené, vzhľadom na odvolaciu námietku obžalovaného, z nesprávneho procesného postupu prvostupňového súdu, z ktorého dôvodu je rozhodnutie okresného súdu predčasné.

Primárne možno prisvedčiť odvolacej námietke obžalovaného, že okresný súd procesnoprávne pochybil, keď mu neumožnil vyjadriť sa ku každému dôkazu, vykonaného na hlavnom pojednávaní.

Z obsahu zápisnice z hlavného pojednávania 24.03.2015 vyplýva, že obžalovaný, po otvorení hlavného pojednávania a po prednese obžaloby prokurátorkou a vyjadrení splnomocnenej splnomocnenkyne poškodenej, že sa pripája s nárokom na náhradu škody vo výške 279,- Eur, po zákonom poučení urobil vyhlásenie, že sa cíti byť nevinný zo žalovaného skutku v zmysle podanej obžaloby a následne prehlásil, že využíva svoje právo a nebude k veci vypovedať.

Následne súd vypočul svedkyňu J. Z., ktorá vypovedala zhodne ako v prípravnom konaní 19.06.2014 a odpovedala aj na následne položené otázky prokurátorky a obhajcu obžalovaného. Rovnako tak postupoval súd aj pri výpovedi svedkyne U. R., pričom možno konštatovať, že správna bola odvolacia námietka obžalovaného, keď namietal, že súd mu neumožnil vyjadriť sa k týmto dôkazom, napriek tomu, že odmietol k veci, v rámci svojho výsluchu vypovedať.

Pokiaľ ide o odvolacie námietky obžalovaného, ktorým namietal porušenie jeho práv už od prípravného konania, k týmto odvolací súd dodáva, že na jednej strane je pravdou, že prípravné konanie bolo zbytočne predlžované a viacnásobne boli zrušované vznesenia obvinenia obžalovanému, ktorá skutočnosť však nemá vplyv na záverečné rozhodnutie prokurátorky podať na obžalovaného obžalobu, o ktorej nakoniec konal okresný súd v predmetnej veci. Napokon na dôkazy, ktoré boli vykonané pred ostatným a právoplatným vznesením obvinenia napokon súd prvého stupňa ani neprihliadal.

Pokiaľ obžalovaný, prostredníctvom obhajcu namietal zákonnosť vykonania rekognície, je potrebné poukázať, že rekognícia poškodenu Z. z 29.01.2013 a svedkyňou R. 26.02.2013, ktorá slúžila na objasnenie páchatela a bola vykonaná podľa fotografií, takýto postup bol plne v súlade s § 126 ods. 2 Tr. por. a preto nie je možné prisvedčiť námietkam odvolateľa, že na vykonanie rekognícií podľa fotografií dôvod nebol, keďže obvinený bol k dispozícii. Zákonné ustanovenia o rekognícii takúto podmienku neobsahujú. Napokon obžalovaný v tomto prípade bol bezpečne opoznaný poškodenu Z. a svedkyňou R., pričom obe zhodne uviedli, že páchatel, na rozdiel od fotografií mal výrazne dlhšie vlasy a aj ho popísali, teda zhodne s výzorom, akú obžalovaný doložil na porovnanie v odvolacom konaní. Napokon obidve uvedené svedkyne obžalovaného jednoznačne označili ako páchatela skutku. Pokiaľ obžalovaný namietal u poškodenej Zúbekovej, že v prvom prípade ho neoznačila, je potrebné poukázať, že táto poškodená hneď vysvetlila, že všetky osoby na fotografiách majú krátke vlasy, ale páchatel skutku, ktorý bol nižšej strednej postavy mal dlhšie vlasy asi po ramená, jemne zvlnené hnedej farby a silnejšiu oválnu tvár. Pri druhom opoznaní ho už presne označila, napriek tomu, že na fotografii mali osoby krátke vlasy, ale je presvedčená, že označila páchatela skutku. Napokon aj svedkyňa R. jednoznačne opoznala obžalovaného ako páchatela skutku. V čom však bola opodstatnená námietka obžalovaného, že k tomuto úkonu nebol obžalovaný, resp. jeho obhajca prizvaný, čím správne namietali porušenie jeho práv na obhajobu. Napokon je potrebné dodať, že uvedená rekognícia bola nadbytočne nariadená, nakoľko identita páchatela bola zistená, čo napokon potvrdila aj poškodená Z..

Napokon obidve uvedené svedkyne obžalovaného jednoznačne označili ako páchatela skutku na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom a preto námietky obžalovaného v tomto smere boli nadbytočné, nakoľko obžalovaný bol nimi jednoznačne usvedčený a preto vykonanie rekognície už ani neprichádzalo do úvahy.

Obžalovaný T. U. L. napriek tomu, že v prípravnom konaní a aj v podanom odpore, prostredníctvom obhajcu tvrdil, že sa skutku nedopustil, nakoľko má alibi, tieto doposiaľ nepredložil a podstatu jeho odvolacích námietok považoval, okrem už vyššie uvedeného za neopodstatnenú. Týka sa to aj jeho námietok, pokiaľ ide o nepreskúmateľnosť napadnutého rozsudku, pokiaľ ide o odôvodnenie odsudzujúceho rozsudku a aj pokiaľ ide o zamietnutie jeho návrhov na doplnenie dokazovania, nakoľko toto odôvodnenie je v súlade ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. a nemožno uzavrieť, že by bolo nepreskúmateľné, arbitrárne a nedostatočne odôvodnené. Na strane druhej je potrebné uviesť, že odvolanie obžalovaného je pri hranici únosnosti, pokiaľ ide o použité invektívy a expresívne výrazy na adresu okresného súdu, resp. samosudcu. Napokon mnohé z nich neboli pre odvolací súd jasné, nakoľko z nahrávky hlavného pojednávania pred okresným súdom nevyplynuli tvrdenia obžalovaného, resp. jeho obhajcu.

Právo na obhajobu patrí k základným atribútom spravodlivého procesu, keďže zabezpečuje aj rovnosť zbraní medzi obvineným na jednej strane a prokurátorom na druhej strane. Zmyslom tohto práva

je zaručiť úplnú ochranu zákonných záujmov a práv osoby, proti ktorej sa konanie vedie, pretože aj bezchybné rešpektovanie práva na obhajobu je dôležitým predpokladom vydania zákonného a spravodlivého rozhodnutia.

Význam úplného a bezchybného rešpektovania práva na obhajobu v prípravnom konaní je znásobený kontradiktórnosťou súdneho konania, najmä v prípade vykonávania dôkazov - výsluchov svedkov.

Zákonodarca z dôvodu, aby obvineného zaručil reálnu možnosť uplatňovať a realizovať svoje právo na obhajobu v ust. § 213 ods. 1 Tr. por. umožnil účasť na vyšetrovacích úkonov a kladení otázok vypočúvaným svedkom a to aj vtedy, ak má obhajcu a úkon spočíva vo výsluchu svedka, pri ktorom je dôvodný predpoklad, že ho nebude možné vykonať v konaní pred súdom. Účasť a kladenie otázok je viazané na žiadosť obvineného a povolenie policajta. Týmto procesným postupom sa zaručuje právo na obhajobu obvinenému a realizuje sa tak v trestnom konaní zásada rovnosti zbraní, vyjadrená v ust. § 2 ods. 14 Tr. por. a vychádzajúca z čl. 6 ods. 3 Európskeho dohovoru.

Nedostatky pri výsluchoch poškodenej a svedkyne odvolací súd, s výnimkou vyššie uvedeného nedostatku, že súd neumožnil aj vyjadrenie obžalovaného k nim, odvolací súd nezistil. Napokon obe svedkyne vysvetlili svojimi výpoveďami z 19.06.2014, zopakovanými aj na konaní pred súdom spôsob a miesto spáchania skutku a pokiaľ obžalovaný namietal, že mu, ako aj jeho obhajcovi, nebolo umožnené zúčastniť sa týchto výsluchov, nakoľko sa ospravedlnili riadne a včas, je potrebné dodať, že uvedené výsluchy v prípravnom konaní boli uskutočnené v súlade so zákonom a nebolo obžalovanému zmarené právo jeho na obhajobu, nakoľko bol spoločne s obhajcom o termíne výsluchoch riadne a včas predvolaný, resp. upovedomený a nič im bránilo zúčastniť sa v uvedený deň týchto výsluchov, bez ohľadu na iné pracovné povinnosti. Napokon aj pri následnej konfrontácii obžalovaného s poškodenou 14.07.2014 obžalovaný opätovne využil svoje právo, k veci sa odmietol vyjadriť a prostredníctvom obhajcu uviedol, že nevidí rozpor medzi doterajšími výpoveďami a že mu nikto nezadefinoval akýkoľvek rozpor a ani nemôže byť medzi tým kto vypovedal a kto nie. Napokon na predtým uskutočnené výpovede poškodenej a svedkyne, pre posledným, právoplatným vznesením obvinenia nebolo možné ani prihliadať a súd ani neprihliadal.

Vzhľadom k tomu, že obžalovaný v odvolaní predložil aj znalecký posudok znalca Ing. T. X. z odboru doprava cestná č.8/2015, ktorý okresný súd nemal k dispozícii a vzhľadom k tomu, že pre jeho posúdenie nemal odvolací súd odstránené určité nedostatky a nezrovnalosti, musel aj z tohto dôvodu zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu I. stupňa na doplnenie dokazovania.

Predovšetkým je potrebné uviesť, že uvedený znalec bol, v súlade so zákonom požiadaný obžalovaným o vypracovanie znaleckého posudku a zodpovedanie otázok tak, ako vyplýva z jeho úvodnej časti, pričom je súčasne z neho zrejmé, aké podklady mal k dispozícii (1.5.). Keďže je zrejmé, že kompletný spisový materiál znalec nemal k dispozícii, nie je z jeho posudku zrejmé, v akom rozsahu a či kompletné jednotlivé zápisnice o výsluchoch svedkýň mal k dispozícii, ktoré mali byť súčasťou jeho znaleckého posudku tak, aby bola zrejماً ich objektívnosť predloženia. Navyiac mu boli predložené zápisnice svedkýň z prípravného konania (17.05.2012, 08.06.2012, 26.06.2012, 08.01.2014), ktoré boli vykonané pred vznesením obvinenia obžalovanému a preto išlo o nezákonné dôkazy, na ktoré nemožno prihliadať a na ktoré správne neprihliadal ani prvostupňový súd a ani sa na neodvolával vo svojom rozsudku. Rovnako tak ani nie je zrejmé, aký nákras miesta predbiehacieho manévru (ostrovček MHD) bol znalcovi predložený. Pokiaľ ide o nákras, ktorý nakreslila poškodená (čl. 91), bolo potrebné tento znalcovi presne označiť, mal byť súčasťou znaleckého posudku, aby bolo zrejmé, z akého dôkazu následne znalec vychádzal. Navyiac zo znaleckého posudku nie je zrejmé, z akých záberov a odkiaľ čerpal pri zobrazení pohľadu na miesto udalosti a fotodokumentácie miesta udalosti, keď tieto sa v spisovom materiáli nenachádzajú.

Na základe uvedeného bude preto úlohou súdu prvého stupňa opätovne predvolať a vypočúť poškodenú Dominiku Z. a svedkyňu U. R., následne predvolať a vypočúť znalca Ing. T. X. za účelom doplnenia jeho posudku a odstránenia nejasností pri jeho vypracovaní a samozrejme aj za predpokladu jeho prítomnosti pri výsluchu oboch svedkýň a prípadného odstraňovania rozporov a nejasností vzhľadom na presné označenie nielen miesta predbiehania vodiča vozidla VW R., Q. DK XXX AU, ale aj označenia miesta zastavenia, vzhľadom na jeho výpočty a tvrdenia v závere posudku.

Úlohou súdu I. stupňa v ďalšom konaní bude preto vykonať dokazovanie v naznačenom smere, zákonným spôsobom vykonať aj dôkazy zabezpečené nielen v prípravnom konaní, ale aj v súdnom konaní, ktoré tvoria súčasť spisového materiálu, prípadne vykonať aj ďalšie dôkazy, ktorých potreba vykonania by mohla vzniknúť, resp. ktorých vykonanie môžu navrhnúť strany a vysporiadať sa aj so všetkými odvolacími námietkami, ktorými sa obhajoval obžalovaný už v konaní pred okresným súdom, ale najmä v odvolacom konaní, ktoré mu v pôvodnom konaní neboli známe. Až po takto vykonanom dokazovaní bude možné všetky vykonané dôkazy, vrátane dôkazov, ktorých potreba vyplynie z vykonaného dokazovania na hlavnom pojednávaní dôsledne vyhodnotiť v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. a rozhodnúť v súlade so stavom veci a zákonom.

Odvolací súd upozorňuje prvostupňový súd na ustanovenie § 327 ods. 1 Tr. por., podľa ktorého súd, ktorému vec bola vrátená na nové prejednanie a rozhodnutie je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo svojom rozhodnutí odvolací súd a je povinný vykonať úkony a dôkazy, ktorých vykonanie odvolací súd nariadil a vykonať prípadne ďalšie, ktorých potreba sa v priebehu konania prípadne preukáže.

Na podklade týchto úvah, krajský súd zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, nakoľko odvolací súd nemohol sám nahrádzať činnosť a rozhodnutie súdu prvého stupňa.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.